

Пострадянський хаос у сфері цінностей, який накладається на атеїстичне (в певній мірі „чисте” від релігійних забобонів) суспільство, може швидко перейти в *порядок*, якщо аксіологічними засобами вдасться побудувати таку ієрархію цінностей, яку сприйме більшість населення. Поступ такого суспільства – спасителя від тероризму, загострення конфліктів і доведення їх до масового знищення неможливо затримати. Його перемога, а це перемога всіх, не викликає сумніву.

„Сродна” праця сталої орієнтації і „щастя” на її основі це два полюси ціннісного відношення людини до світу. В нашому варіанті моделі устрою регіону (а це підприємство, село, район, місто, область, держава або їх об’єднання) вся „модель” працює на щастя людини, в якій щастя є і метою і засобом досягнення мети. Соціальна регуляція в такій (новаторській) системі цінностей здійснюється середнім класом, який самоорганізується на шляху до „щастя” на „сродній” праці сталої орієнтації.

Набір та ієрархія цінностей України і Нової Європи дозволить першій (Україні) затвердитись у світі як лідер нової формації щодо стабільного розвитку, а Європі гарантує довге майбутнє і існування. А сильна в новаторській діяльності особистість гарантує відповідний нормативний порядок у суспільстві.

Ціннісні системи постійно формуються і трансформуються відповідно розвитку або занепаду суспільства. В Європі її системами цінностей не співпадають з існуючими, з економічними, соціальними і політичними системами країн третього світу.

Український реальний духовний хаос, українські цінності, наприклад, феномен Тараса Бульби, накладання українського тексту та контексту цінностей на європейський текст і контекст має стати саме українським початком, якщо в Україні концепція новаторської діяльності буде левіафанівського (переслегінського) парадігмального рівня. Значущу роль в цьому може зіграти технологічна кейс-методологія в трансфері технологій і просвітництві.

Дацко О.І. – асп.

(Львів, ЛАМ)

НАРОДНІ ПРОМИСЛИ ЯК СУЧАСНИЙ ПРОЯВ ЕТНОКУЛЬТУРИ

У кожного народу існує своя національна культура, яка протягом історії створювалася, розвивалася, модифікувалася. Культури окремих народів не збереглися до наших днів (Трипільська культура, культура етнічних груп), у деяких державах національна культура побутує донині. Змінюючись у часі, вона отримує сучасне життя, набуваючи тих чи інших форм. Більшості розвинених країн етнічна культура зникає з побуту і набуває нового звучання у інших проявах: діяльність культурних осередків, това-

риств, народних ансамблів, фестивалів і т.д. Але, звичайно, одним із найяскравіших проявів регіональної етнічної самобутності є народні промисли. Саме творчість народних майстрів є не просто носієм етнічної культури, але адаптацією її до сучасних умов, відтворенням новочасних етнічних "потреб" даного регіону.

В Україні народні промисли відображають споконвічні традиції і є втіленням духовної спадщини нашого народу. Українці мають цілий ряд художніх промислів, які є просто унікальними. Вирізняються самобутністю та національним колоритом кераміка Гавареччини (Львівщина), Опішні (Полтавщина), лозоплетіння с. Іза (Закарпаття) та багато інших [1]. Одними з найвідоміших є осередки народних промислів Гуцульщини, зокрема, Косівщини, де виготовляють писанки, різьблені дерев'яні вироби, вишиванки, а також ліжники.

Ліжникарство є особливим текстильним промислом Карпатського регіону, аналогів якому немає у світі. Розвивалося воно протягом багатьох століть під впливом географічно – кліматичних умов та етно – культурних особливостей даного регіону: в Карпатах споконвічних заняттям було вівчарство, а суворі зими зумовили його появу і розвиток.

Але, як і багато інших народних промислів, ліжникарство переживає сьогодні не найкращі часи. Існує ряд проблем, які потребують нагального вирішення, основними з них є:

- практично відсутні законодавче регулювання діяльності осередків народної творчості, державні програми, які підтримували б та розвивали народні промисли;
- погіршення інфраструктури Карпатського регіону, використання рекреаційних ресурсів переважно з метою оздоровлення та відпочинку, зникнення етнічного колориту, який цікавить багатьох туристів;
- різке погіршення сировинного забезпечення (зникнення вівчарства, використання дешевих синтетичних барвників), а як наслідок, часто і зниження якості самих ліжників;
- реалізація творів народних майстрів потребує сучасних маркетингових підходів, які майже не застосовуються на сьогодні та ін.

На базі осередку ліжникарства у с. Яворів Косівського р-ну, Івано-Франківської області було апробовано модель популяризації народного промислу через творчі пленери. Запропонована модель засвідчила, що такого плану мистецькі акції можуть не лише залучити до даного регіону велику кількість художників та туристів; але і позитивно впливати на розвиток самого промислу[2].

Для збереження та розвитку ліжникарства, сьогодні необхідно як на державному, так і на регіональному рівні розробити та запровадити заходи, що дали б змогу зробити даний народний промисел не лише «живим»

прикладом етно-культурної спадщини Карпат, але і частиною рекреаційно-туристичного комплексу даного регіону або й держави вцілому.

Проведення пленерів на базі осередку народного промислу у с. Яворів, засвідчило, що для його збереження та розвитку, необхідно:

- розробити та запровадити державні програми збереження та розвитку осередків народної творчості, “легалізувати” виробничу, збутову діяльності народних майстрів;

- внести ознайомлення з творчістю місцевих осередків народної творчості у програму початкової освіти, що дало б змогу вже з дитинства вивчати наочно свою етнічну культуру;

- запропонувати творчо-виробничі пленери як модель екологічного туризму, що пропонує не лише оздоровлення чи відпочинок, а й ознайомлення із культурою даного регіону, залучає до процесу творчості;

- залучити до популяризації такого способу відпочинку туристичні компанії, що значно стимулювало б популяризацію і збут ліжничкової продукції;

- розробити та запровадити комплекс маркетингових заходів щодо популяризації виробів народних промислів на території України та за кордоном..

Література:

1. Найден О. Деякі закономірності виникнення та тенденції розвитку народних художніх промислів// Народна творчість та етнографія – 1991. №4.-с.49-59.

2. Шульга З.М. Довгостроковий проект «Екологічний ракурс» як дієва форма взаємодії народного і професійного мистецтва. Матеріали всеукраїнської наукової конференції «Сучасне народне мистецтво України: теорія і реальність» Львів.2002. С.69-71.

*Драціон Т.І.
(Вінниця)*

ВПЛИВ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ НА ФОРМУВАННЯ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ

Україна за останніх півтора десятка років перетворилась із складової СРСР в незалежну державу, із закритої держави, у державу з відкритими кордонами. Було знято також і інформаційні кордони, в результаті чого Україна отримала доступ до різноманітних мовно-культурних просторів.

Як наслідок, питання вивчення іноземних мов вийшло на перший план. Адже інформація перетікає у межах певних мовно-культурних просторів, а у сучасному глобалізованому світі єдиними межами цих просторів є мова. Україна є єдиною державою, де розмовляють українською мовою. Тому для ефективного функціонування наших громадян у більш